

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **C. D.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
se sídlem Řetězová 2, 405 01 Děčín,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2017, č. j. 10/DS/2017,
JID: 577/2017/KUUK/Ne,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2017, č. j. 10/DS/2017, JID: 577/2017/KUUK/Ne, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru přestupků v dopravě (dále jen „magistrát“), ze dne 13. 10. 2016, č. j. MM/OPD/OKS/42881/2016/KruE, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Přestupku dle ustanovení §

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se měl dopustit tím, že dne 16. 4. 2016 v 21:55 hodin v Ústí nad Labem, na Mírovém náměstí, se jako řidič motorového vozidla tovární značky „X“, registrační značky „X“, neřídil pravidly provozu na pozemních komunikacích, neboť s uvedeným vozidlem parkoval na chodníku. Žalobce se rovněž domáhal zrušení prvostupňového rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě popřel spáchání přestupku, který je mu kladen za vinu, a poukázal na skutečnost, že jediný podklad, ze kterého lze dovodit, že vozidlo na místě ponechal, je oznámení přestupku, které nelze samostatně užít jako důkaz. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36, a ze dne 6. 5. 2015, č. j. 6 As 239/2016-39. Žalobce se domnívá, že správní orgán měl provést další dokazování, neboť v opačném případě vznikla důvodná pochybnost o tom, kdo na daném místě předmětné vozidlo zanechal, což je v rozporu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V souvislosti s touto námitkou žalobce namítal nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, neboť z rozhodnutí magistrátu není podle něho zřejmé, že právě žalobce na daném místě vozidlo ponechal. Na podporu svých argumentů žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2009, sp. zn. 30 Cdo 3947/2007.
3. Vedle toho žalobce namítal, že přestupek, který je mu kladen za vinu, je nesprávně kvalifikován. Žalobce se domnívá, že v jednání, které je mu kladeno za vinu, tedy zastavení a stání na chodníku, nelze spatřit porušení ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, ani ustanovení § 25 odst. 1 písm. a) téhož zákona, neboť chodník nemá určený směr jízdy. Z uvedených důvodů žalobce považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Porušení ustanovení § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu by bylo podle žalobce možné pouze za situace, pokud by parkování na chodníku bylo dopravní značkou povoleno a současně by řidič zaparkoval nikoliv co nejbližší k okraji chodníku. Žalobce trval na tom, že ani odůvodnění napadeného rozhodnutí neposkytuje oporu závěru o porušení ustanovení § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, a proto považoval napadené rozhodnutí, včetně rozhodnutí prvostupňového, za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
4. Žalobce dále namítl, že místo spáchání přestupku nebylo v prvostupňovém rozhodnutí přesně vymezeno, neboť z výroku je toliko patrné, že žalobce zastavil a stál s vozidlem na ulici Mírové náměstí v Ústí nad Labem, a to údajně na chodníku. Žalobce podotkl, že Mírové náměstí je značně rozsáhlé, jak dokládá jím předložený důkaz – výřez ulice Mírového náměstí v Ústí nad Labem z webového serveru www.mapy.cz, a proto měl magistrát uvést ve výroku alespoň dům, u kterého měl žalobce zastavit a stát. Žalobce vyjádřil pochybnost, že celá plocha ulice Mírového náměstí je chodníkem, a poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42, v němž Nejvyšší správní soud pro obdobnou vadu rozsudek krajského soudu zrušil. Nepřezkoumatelnost výroku prvostupňového rozhodnutí pro neurčitost spatřoval žalobce ve skutečnosti, že na ulici Mírové náměstí se nachází chodník, na kterém lze v souladu s dopravním značením parkovat. Žalobce se rovněž domnívá, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť mu po celé správní řízení nebylo sděleno, v jaké části Mírového náměstí se měl údajného přestupku dopustit, a proto nemohl prokázat, že v místě, kde zastavil a stál, se nejedná o chodník. Žalobce se rovněž domníval, že došlo k porušení čl. 6 odst. 3 písm. a) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

„Úmluva“), jelikož mu nebyla sdělena povaha a důvod obvinění proti jeho osobě, a současně došlo k porušení jeho práva na přiměřenou možnost k přípravě obhajoby ve smyslu čl. 6 odst. 3 písm. b) Úmluvy.

5. Dále žalobce namítl, že stanovisko odboru správního orgánu nelze považovat za dostatečný důkaz toho, že místo, kde mělo k přestupku dojít, je skutečně chodníkem. Žalobce tvrdil, že podle katastrální mapy místo, kde vozidlo zastavil, chodníkem není. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58, z něhož dovodil, že správní orgány měly provést jako důkaz rozhodnutí o zařazení určité pozemní komunikace (chodníku) do příslušné kategorie. K tomu žalobce doplnil, že až z napadeného rozhodnutí se dozvěděl, že místo přestupku mělo být u domu č. p. 33/109, přičemž chodník je v tomto místě široký, snížený, umožňuje vjezd motorových vozidel a parkující vozidlo nemůže tvořit překážku pro ostatní účastníky provozu.
6. Závěrem žalobce namítl, že ačkoliv žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil, z odůvodnění vyplývá, že přikročil ke změně prvostupňového rozhodnutí v části odůvodnění a jeho úvahami došlo k doplnění odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006-46.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž k žalobním bodům uvedl, že z oznámení přestupku sepsaného na místě není pochyb o tom, že strážník projednával přestupek se žalobcem, který se odmítl k věci na místě vyjádřit a oznámení o přestupku podepsal. Žalovaný nesouhlasil ani s námitkami týkajícími se zkrácení práv žalobce na spravedlivý proces, neboť žalobci byla opakovaně dána možnost se k věci vyjádřit a uplatnit námitky, avšak žalobcem zvolený zmocněnec (společnost ODVOZ VOZU s.r.o.) použil svou obvyklou procesní taktiku a magistrátu oznámil, že žalobce odmítá ve věci vypovídat.
8. K námitce žalobce ohledně nesprávné kvalifikace přestupku žalovaný odcitoval ustanovení § 25 odst. 1 písm. a) a § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu a trval na tom, že žalobce jednoznačně tato ustanovení porušil, když ustanovením § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu se žalobce neřídil, a z ustanovení § 53 odst. 2 téhož zákona je podle žalovaného zřejmé, že chodníky nesmějí jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích užívat, není-li v zákoně o silničním provozu uvedeno jinak. Žalovaný se rovněž nedomníval, že by prvostupňové rozhodnutí jevílo známky nepřezkoumatelnosti a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 2 Afs 101/2008-143.
9. K další námitce žalobce, že z výroku napadeného rozhodnutí nelze jednoznačně dovodit, že stál na chodníku, žalovaný uvedl, že na Mírové náměstí je mimo jiné ze všech směrů dopravním značením vjezd zakázán s výjimkou dopravní obsluhy, parkovací místa jsou zde zřízena pouze pro vozidla taxislužby, a proto není podle žalovaného podstatné, před jakým domem bylo vozidlo zaparkované. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 5. 2016, č. j. 15 A 44/2014-32, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2014, č. j. 1 As 156/2013-24. Žalovaný připomněl, že přesné místo, kde žalobce vozidlo zaparkoval, je fotograficky zadokumentováno. Žalovaný vyjádřil domněnku, že vzhledem k výšce obrubníku oddělujícímu chodník od vozovky a výšce vozidla, musel žalobce s vozidlem najet na Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

chodník v prostoru přechodu pro chodce, kde je obrubník snížený. Žalovaný trval na tom, že satelitní snímek pořízený žalobcem pouze vyznačuje komunikaci a prostor Mírového náměstí, a poukázal na vyjádření Odboru dopravy a majetku Magistrátu města Ústí nad Labem, podle kterého je místo přestupku vedeno jako chodník, stavebně oddělený od profilu komunikace. Žalobce si tak podle žalovaného musel být vědom svého protiprávního jednání. Na podporu svých tvrzení žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2009, č. j. 1 As 57/2009-51 a na obsah napadeného rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem vyjádřili souhlas.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 27. 4. 2016 bylo magistrátu Městskou policií Ústí nad Labem, doručeno oznámení o dopravním přestupku na MmÚL – odbor kontroly č. j. MP-1-2376/16/A, jehož se dopustil žalobce tím, že dne 16. 4. 2016 v 21:55 hodin v Ústí nad Labem, ulici Mírové náměstí, ponechal motorové vozidlo tovární značky „X“, registrační značky „X“ na chodníku v místě, kde to není povoleno dopravní značkou. Žalobce odmítl projednání přestupku v blokovém řízení, ke svému jednání se nevyjádřil, ač byl o svém právu vyjádřit se a uvést skutečnosti na svoji obhajobu řádně poučen, a oznámení vlastnoručně podepsal. Přílohou tohoto oznámení byly dvě fotografie, které zachytily motorové vozidlo tovární značky „X“, registrační značky „X“, zaparkované kousek od přechodu pro chodce na chodníku.
14. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že žalobce byl dne 6. 6. 2016 magistrátem vyzván k podání vysvětlení. Tuto výzvu si žalobce převzal dne 10. 6. 2016, jak stvrdil svým podpisem na doručence. V reakci na tuto výzvu obdržel magistrát dne 8. 7. 2016 plnou moc k zatupování udělenou žalobcem společností ODVOZ VOZU s.r.o. a podání označené jako odepření výpovědi. Magistrát proto přistoupil k vydání příkazu ze dne 18. 7. 2016, č. j. MM/OPD/OKS/42881/2016/KruE, proti kterému podal zmocněnec žalobce dne 27. 7. 2016 odpor. Magistrát proto dne 2. 8. 2016 žalobce předvolal k ústnímu jednání na den 5. 9. 2016, v 10:00 hodin. V reakci na předvolání zaslal zmocněnec žalobce vyjádření, které magistrát obdržel dne 1. 9. 2016. Ve vyjádření žalobce uvedl, že na předmětném místě mohl zastavit, neboť předmětný úsek není vedený katastrální mapou

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jako chodník, a jeho jednání tak bylo v souladu s právními předpisy. Zároveň se zástupce žalobce i žalobce z nařízeného jednání na den 5. 9. 2016 bez uvedení důvodu omluvili.

15. Magistrát dne 2. 9. 2016 požádal Magistrát města Ústí nad Labem, Odbor dopravy a majetku, oddělení správy, údržby a evidence majetku o stanovisko, zda vozidlo žalobce stojí na chodníku či se jedná o jinou plochu. V odpovědi ze dne 7. 9. 2016 bylo magistrátu odpovězeno, že místo spáchání přestupku je vedeno jako stavebně oddělený chodník od profilu komunikace.
16. Magistrát dne 5. 9. 2016 opakovaně žalobce předvolal k nařízenému ústnímu jednání na den 3. 10. 2016 v 14:00 hodin. Z protokolu o ústním jednání ze dne 3. 10. 2016 soud zjistil, že k nařízenému ústnímu jednání se žalobce ani jeho zmocněnec bez náležité omluvy nedostavili, a proto byla věc projednána v souladu s ustanovením § 74 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) v nepřítomnosti žalobce. Během ústního jednání byly magistrátem čteny listiny, které prokázaly spáchání přestupku žalobcem, a to oznámení o dopravním přestupku Městské policie Ústí nad Labem č. j. MP-1-2376/16/A, fotodokumentace a stanovisko Odboru dopravy a majetku Magistrátu města Ústí nad Labem. Magistrát dne 12. 10. 2016 vydal rozhodnutí č. j. MM/OPD/OKS/42881/2016/KruE, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu tak, jak byl vymezen v úvodu tohoto rozsudku. Proti tomuto rozhodnutí podal zmocněnec žalobce blanketní dovolání, které bylo magistrátu doručeno dne 1. 11. 2016. Magistrát proto zmocněnce žalobce výzvou ze dne 2. 11. 2016 vyzval k doplnění odvolání, na které zmocněnec žalobce reagoval zasláním podáním označeným jako odvolání do rozhodnutí, jehož obsah byl totožný s předešlým odvoláním. Magistrát proto postoupil odvolání žalobce žalovanému, který ve věci rozhodl vydáním napadeného rozhodnutí.
17. Z evidenční karty řidiče soud zjistil, že žalobce má 1 záznam, a to ze dne 9. 5. 2016, kdy mu v příkazním řízení byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč, neboť žalobce byl uznán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu pro porušení ustanovení § 4 písm. c) téhož zákona.
18. Podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.
19. Dle ustanovení § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu řidič smí zastavit a stát jen vpravo ve směru jízdy co nejbližší k okraji pozemní komunikace a na jednosměrné pozemní komunikaci vpravo i vlevo.
20. Dle ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak.
21. Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
22. Dle ustanovení § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 5. 2017 (dále jen „zákon o přestupcích“) musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení.

23. Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, potažmo prvostupňového rozhodnutí, jež měla podle žalobce spočívat v nedostatečně určité vymezeném místě spáchání přestupku. Při posuzování této námítky žalobce soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce nedostatečného určení místa spáchání přestupku jako „na silnici I/15 v obci Chrástce“. Toto vymezení místa spáchání přestupku shledal dostatečným, neboť společně s časem (17:08 hodin) a způsobem spáchání přestupku konkretizuje skutek tak, aby nemohl být zaměněn s jiným. Žalobci tudíž lze dát v obecné rovině za pravdu, že skutek, v němž je spatřován přestupek, musí být ze strany správních orgánů dostatečně určité vymezen, aby jej bylo možno jednoznačně identifikovat či naopak odlišit od skutku jiného. S tím souvisí i požadavek na řádné určení místa, kde k němu mělo dojít.
24. V daném případě ke stání vozidla žalobce mělo dojít „v ulici Mírové náměstí“. Obdobnou situaci se již zabýval např. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42 (dostupný na www.nssoud.cz), na který odkazoval i sám žalobce a v němž Nejvyšší správní soud zhodnotil okolnosti případu následovně: *„V případě stěžovatele bylo ve výroku rozhodnutí uvedeno, že k tomuto správnímu deliktu mělo dojít tím, že stěžovatel jakožto provozovatel předmětného vozidla nezajistil dodržování pravidel silničního provozu v souladu s platnou právní úpravou. K porušení povinnosti mělo dojít tím, že na ulici J. mělo být předmětné vozidlo zaparkováno v zóně placeného parkování bez zaplacení parkovaného. Nicméně správní orgán I. stupně blíže nespecifikoval místo, kde mělo k porušení pravidel silničního provozu dojít, neboť místo spáchání deliktu bylo označeno jako „ulice J. Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že je naprosto absurdní, aby stejný automobil se stejnou SPZ byl zaparkován v jiném úseku v J. ulici v P. V tomto dává Nejvyšší správní soud krajskému soudu za pravdu; opravdu není možné, aby bylo předmětné vozidlo ve stejnou dobu na dvou místech na dané ulici, ale ani kdekoli jinde. To však pro věc vůbec není podstatné. Stěžovatel namítal, že předmětná ulice je dlouhá asi 665 m a že na této ulici jsou jak placená místa k parkování, tak i místa neplacená. Z výroku správního orgánu I. stupně ovšem nelze dovodit, kde přesně v rámci dané ulice se skutek stal, tudíž nelze posoudit, zda právě v tom místě, kde měl být skutek spáchán, bylo vskutku parkování zpoplatněno.“*
25. Již na první pohled je zřejmé, že shora uvedené závěry nejsou v přezkoumávané věci aplikovatelné, neboť se zde jedná o skutkově odlišnou situaci. V případě posuzované Nejvyšším správním soudem existovala v ulici, kde mělo ke spáchání správního deliktu dojít, souběžně placená i neplacená místa k parkování. V důsledku nezúžení vymezovaného místa skutku na konkrétní lokalitu proto nebylo možné zjistit, v jaké její části se předmětné vozidlo v době skutku nacházelo, tj. zda např. nestálo v neplacené zóně. To však není tento případ. Dle ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu totiž obecně platí, že jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích, než chodci, nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není stanoveno jinak. Žalobce nicméně netvrdil, natož, že by prokázal, že v určitém úseku ulice Mírového náměstí mohla platit zvláštní úprava, jež by parkování na chodníku umožňovala. Pak by mu bylo skutečně možné přisvědčit, že vymezení místa skutku ve výrokové části prvoinstančního rozhodnutí je nedostatečné. Pakliže ale v celé lokalitě vymezené názvem ulice platila tatáž dopravní situace, přičemž Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nebyl zjištěn opak, lze uzavřít, že skutek byl konkretizován zcela určitým způsobem odpovídajícím požadavkům dle ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu. V této souvislosti soud poznamenává s odkazem na trestní řízení, že je běžnou praxí i vymezení místa skutku jako „na blíže nezjištěném místě v České republice“, aniž by tato skutečnost způsobovala nepřezkoumatelnost. Je totiž nutné opětovně připomenout, že smyslem jasné identifikace protiprávního jednání časem, místem, okolnostmi spáchání aj. je především nutnost jeho odlišení od ostatních skutků, což v daném případě bylo naplněno.

26. Z výroku rozhodnutí magistrátu tedy lze zjistit dostatečně přesné vymezení místa spáchání přestupku, které bylo lokalizováno v Ústí nad Labem, ulici Mírové náměstí, s přesným časem přestupku určeným na minuty, což s konkretizací skutkové podstaty přestupku identifikuje protiprávní jednání tak, aby bylo možné vyloučit jeho záměnu s jiným.
27. Rovněž je nepřipadná i námitka žalobce, že mu po celou dobu správního řízení nebylo sděleno místo spáchání přestupku, čímž došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces. K tomu je třeba uvést, že místo spáchání přestupku bylo městskými strážníky fotograficky zdokumentováno, žalobce se k předmětnému vozidlu na daném místě osobně dostavil, přestupek se strážníkem na místě projednal a oznámení o přestupku vlastnoručně podepsal. Soud konstatuje, že si žalobce nepochybně musel pamatovat, v jakém úseku ulice Mírového náměstí řešil s hlídkou Městské policie Ústí nad Labem údajný přestupek, neboť žalobce sám ve správním řízení argumentoval, že daný úsek není vedený katastrální mapou jako chodník.
28. Lze proto uzavřít, že postupem magistrátu nebylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces, ani jeho práva na obhajobu, která vyplývají z čl. 6 odst. 3 písm. a) a b) Úmluvy. Na základě výše uvedeného je nutné námitku žalobce ohledně nedostatečně určeného místa spáchání přestupku posoudit jako nedůvodnou.
29. Žalobce namítal, že magistrát vycházel z oznámení o přestupku, který nelze samostatně použít jako důkaz, přičemž jiný důkaz, ze kterého lze dovodit, že se údajného přestupku dopustil žalobce, magistrát neprovedl. Při posuzování této námítky soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 9 As 226/2016-33 (dostupný na www.nssoud.cz), podle kterého i z úředních záznamů a oznámení o přestupku, které se netýkají podání vysvětlení, lze ve správním řízení čerpat informace, např. o souřadnicích GPS či o postupu v řízení, a dále z rozsudku Nejvyššího správního soudu a ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013-61 (dostupný na www.nssoud.cz), podle kterého důkazní prameny, které nebyly provedeny jako důkazy, zakládají nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí.
30. Ze spisového materiálu je patrné, že magistrátem bylo při ústním jednání, kterého se žalobce ani jeho zmocněnec nezúčastnili, provedeno dokazování. Konkrétně byly provedeny tyto důkazy - oznámení o dopravním přestupku Městské policie Ústí nad Labem č. j. MP-1-2376/16/A, fotodokumentace a stanovisko Odboru dopravy a majetku Magistrátu města Ústí nad Labem. Žalobci byla dána možnost se s příslušnými materiály seznámit.
31. Žalobce v žalobě namítal, že magistrát měl provést další dokazování, neboť nebylo postaveno najisto, že vozidlo na daném místě zanechal on sám. Nicméně ve správním řízení konkrétně nenavrl, jaké důkazy by měl magistrát provést (např. výslech svědků – zasahujících strážníků). Žalovaný vzal zjištěný stav s ohledem na provedené dokazování písemnými listinami za dostatečně zjištěný. K tomu soud poznamenává, že v daném případě by byl výslech zasahujících policistů neúčelný, neboť zjištěný skutkový stav má Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dostatečnou oporu ve spisovém materiálu, ze kterého je patrné, že předmětného přestupku se dopustil žalobce. Žalobcova námitka tak nebyla soudem shledána důvodnou.

32. Obdobně nepřipadná je i související námitka žalobce, že nelze použít jako dostatečný důkaz stanovisko odboru správního orgánu. Soud si je vědom závěru rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58 (dostupný na www.nssoud.cz), na který odkazoval žalobce a v němž je uvedeno, že: „*Je však na správním úřadu, aby tvrdil, že daná komunikace je skutečně chodníkem a aby pro toto tvrzení obstaral nezbytné důkazy. Lze tak plně přisvědčit názoru krajského soudu, že správní úřady toliko tvrdily, že předmětný pozemek je určen k pěší chůzi, nicméně ze správního řízení nevyplývá, že by právě tato část pozemku byla příslušným orgánem výslovně určena jako chodník, byť tak samozřejmě stavebně a technicky sloužit mohla. Oba správní úřady tak svůj závěr, že se jedná o chodník, nedoložily příslušným rozhodnutím, nýbrž toliko jeho stavebně technickým popisem, což však zjevně nepostačuje. V nyní projednávaném případě totiž bylo prokázáno, že předmětný pozemek je podle výpisu z katastru nemovitostí využíván jako společný dvůr, nikoliv jako komunikace. Toto určení potvrzuje rovněž vyjádření vlastníka pozemku (Krajská nemocnice Liberec, a. s.) ze dne 29. 2. 2008. Rovněž ohledně vymezeného účelu předmětné parcely krajský soud velmi přesvědčivě vyložil, že zaparkováním na tomto místě nemohlo dojít k omezení chodců, že bezpečnou a pohodlnou chůzi dostatečně umožňoval chodník na parc. č. 5780/17 a že tedy nebyl dán ani žádný faktický důvod pro jeho rozšíření na parc. č. 867/1.*“
33. Z citovaného judikátu je zřejmé, že správní orgán pouze stavebně a technicky popsal předmětnou část pozemku, ačkoliv byl předložen důkaz výpisem z katastru nemovitostí, podle kterého byla předmětná část pozemku využívána jako společný dvůr, což není tento případ. V předmětném případě žalobce nepředložil žádný důkaz zpochybňující skutečnost, že vozidlo žalobce nebylo zaparkováno na chodníku, ale zůstal toliko u obecného tvrzení, že podle katastrální mapy není místo spáchání přestupku chodníkem. Naopak magistrát si opatřil vyjádření Odboru dopravy a majetku, oddělení správy, údržby a evidence majetku stanovisko, zda vozidlo žalobce stojí na chodníku či na jiné ploše. Soud je přesvědčen o skutečnosti, že v předmětném případě se citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu na předmětný případ nevztahuje. Nelze totiž přehlédnout, že magistrát nezůstal u toliko obecného stavebně technického popisu části pozemku – chodníku, nýbrž si vyžádal stanovisko příslušného správního orgánu, tedy doklad prokazující, že daná plocha je využívána jako chodník. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce pouze tvrdil, že katastrální mapa předmětnou plochu popisuje jiným způsobem, ale výpis z katastru nemovitostí ve správním ani v soudním řízení nepředložil, je nutno pohlížet na stanovisko jako na důkaz dostatečný. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku výslovně zmínil rozhodnutí, neboť pouze jím by mohl být důkaz výpisem katastru nemovitostí, v němž byl výslovně uveden účel plochy, vyvrácen. V předmětném případě magistrát tedy nezůstal pouze u obecného stavebně technického popisu účelu dané plochy, obecné tvrzení žalobce stanoviskem vyvrátil, a proto soud považuje námitku žalobce za nedůvodnou.
34. Další žalobcova námitka se týkala nesprávného označení přestupku, který mu byl kladen za vinu v prvoinstančním rozhodnutí, a doplnění odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí žalovaným. K této námitce soud uvádí, že dle ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu nesmí jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích, než chodci, užívat chodník nebo stezku pro chodce. Podle ustanovení § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu smí být vozidlo zaparkované ve směru jízdy co nejbližší okraji pozemní komunikace. Žalobce tak byl jako řidič osobního vozidla povinen tato ustanovení dodržovat, a to i za situace, kdy byl chodník u přechodu pro chodce „snížen“ a dalo se tak Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na chodník vozidlem bez potíží najet. Magistrát tak vycházel z ustanovení, podle kterých je určené zákonné pravidlo pro parkování vozidla na pozemní komunikaci a podle kterých chodník nesmí být užíván k jinému než zákonem stanovenému účelu. Za situace, kdy ve správním řízení bylo beze vší pochybnost prokázáno, že žalobce zákonem uloženou povinnost nesplnil, neboť dne 16. 4. 2016 v 21:55 hodin v Ústí nad Labem, ulici Mírové náměstí, vozidlo žalobce registrační značky 6A3 2386 parkovalo na chodníku, nelze nic jiného než konstatovat, že žalobce předmětné vozidlo nezaparkoval v souladu s těmito ustanoveními. Vozidlo žalobce parkovalo na chodníku, ač chodník není k parkování vozidel určen, a nikoliv na pozemní komunikaci. Navíc nelze přehlédnout, že žalobce následně řešil přestupek s městskými strážníky, přičemž oznámení přestupku opatřil svým podpisem. Lze proto uvést, že bylo ze strany žalovaného, resp. magistrátu dostatečně prokázáno, že se žalobce předmětného přestupku ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu dopustil. K tomuto závěru dospěl magistrát v prvoinstančním rozhodnutí na straně 3, přičemž ve výrokové části správně uvedl, že se žalobce dopustil porušení ustanovení § 25 odst. 1 písm. a) v návaznosti na ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu.

35. Je pravdou, že v prvoinstančním rozhodnutí není uvedena povinnost dle zákona o silničním provozu (zákaz stání na chodníku) přímo konkretizována svým paragrafovým zněním, lze ji však zcela jednoznačně dovodit již z výrokové části rozhodnutí, kde se stanoví, že nezajištění dodržování povinností řidiče mělo spočívat ve skutečnosti, že uvedená vozidla stála na chodníku v místě, kde to není povoleno. Takovéto určení konkrétní porušované povinnosti je dle soudu zcela dostačující.
36. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí (konkrétně na stranách 2 až 3) podrobně zabýval povinností řidičů dodržovat právní předpisy. Objasnil, že pokud není stání (parkování) na chodníku výslovně povoleno dopravními značkami, pak je stání (parkování) zákonem o silničním provozu zakázáno. Žalovaný se dále v napadeném rozhodnutí zabýval zaviněním dle zákona o přestupcích, uloženou sankcí za spáchaný přestupek, a zda byl v řízení před magistrátem zjištěn takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
37. Nicméně úvahami žalovaného nemohlo dojít k doplnění odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, neboť předně z výroku napadeného rozhodnutí (ale ani z jeho odůvodnění) nevyplývá, že by žalovaný postupoval podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalovaný nadto k takovému kroku nebyl oprávněn, neboť odvolací správní orgán může úvahy správního orgánu prvního stupně toliko doplnit, nikoliv je zcela nahrazovat. Opačným postupem by byl účastník řízení krácen na možnosti se odvolat. Vzhledem k výše uvedenému soud dospěl k závěru, že ani poslední námitka žalobce není důvodná.
38. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 téhož zákona. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu, zákona o silničním provozu, ani zákona o přestupcích, a proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
39. Současně soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 21. května 2019

JUDr. Petr Černý, Ph.D.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.